

Antonio Boucher CSsR

Neomajna ljubezen

Zgodba o Marcelu Vănu

Predgovor

Po svetu vsak dan narašča število prijateljev Marcela Vāna, ki si želijo imeti kratko biografijo o njem. Res je, da že obstaja kar nekaj knjig o njem, a iz spoštovanja do Božjega dela mora biti predstavitev njegovega življenja nedotaknjena, jasna, resnična, pristna kot voda, ki komaj privre iz svojega izvira – pripoved o Marcelu Vānu, njegovih telesnih pomanjkljivostih, radostih, otroški nežnosti, njegovih preizkušnjah, ki so človeško gledano neobvladljive, o pobegih, bedi in beračenju, o njegovi domačnosti z Jezusom, Marijo in Malo Terezijo. Ničesar ni treba dodati in ne odvzeti: brez legend, brez sentimentalnosti.

Lahko je pisati o Marcelu Vānu, kajti o njem obstaja že cela vrsta literature, obenem pa je zelo težko predstaviti skrivnost milosti in greha, skrivnost upanja in ljubezni do Boga v duhovnem življenju »žepnega svetnika«, kot so ga imenovali njegovi bližnji. Nihče ni za to bolj poklican kot pater Boucher, njegov duhovni oče. Ne samo, da je ohranil in prevedel vse, kar je Marcel Vān napisal, ampak je uredil tudi njegovo kratko biografijo, ki je po mojem mnenju najbolj resnična in najbolj uravnotežena. Pater Boucher nam je zaupal: »Bil sem osupel nad njegovo pripovedjo o lastnem otroštvu

in odraščanju, pa ne toliko zaradi pestrosti dogodkov kot zaradi precej nenavadnih notranjih doživetij. Zato sem ga prosil, naj to zapiše ... Slutil sem, da bo imel ta mali brat ... pomembno vlogo v Cerkvi in svetu ...«¹

Vabim vas, dragi bralci, da preberete iskreno pri-poved patra Boucherja. Prepričan sem, da boste delili njegovo prepričanje: »Ponižno priznam, da me je brat Marcel o duhovnem življenju naučil veliko več, kot ga je o tem uspelo naučiti meni.«

Monsinjur François-Xavier Nguyễn Văn Thuân (†),
prvi postulator v postopku beatifikacije Marcela Văna²

1 Citat je vzet iz uvoda patra Boucherja na str. 9. – Vse opombe so uredniške.

2 Postopek za beatifikacijo Marcela Văna se je začel leta 1990. Kardinal Văn Thuan je bil prvi postulator njegove beatifikacije.

Letnice ob krajih
označujejo, kdaj se
je Văn tam mudil.

Uvod

Že ob prvem srečanju z mladim Vānom me je presenetilo njegovo pripovedovanje o otroštvu in odraščanju, ne toliko zaradi pestrosti dogodkov kot zaradi njegovega precej nenavadnega notranjega življenja. Prosil sem ga tudi, naj to zapiše. Temu delu se je potem posvečal vseh dvanajst mesecev svojega noviciata in pozneje vseh osem let, kolikor sem bil njegov duhovni svetovalec.

Slutil sem, da bo imel ta mali brat, ki so ga Jezus, Marija in Mala Terezija vodili za roko, pomembno vlogo v Cerkvi in svetu. Tako sem čutil, da ne smem spregledati zaklada, ki sem ga imel pred očmi, v rokah in v srcu. Ponižno priznam, da me je brat Marcel o duhovnem življenju naučil veliko več, kot ga je o tem uspelo naučiti meni.

Najprej me je globoko ganila neverjetno nežna domačnost, ki so mu jo izkazovali nebeški sogovorniki, obenem pa njegovo vzorno življenje, čistost njegove duše, popolna poslušnost nadrejenemu in njegova velika požrtvovalnost. Vse to utemeljuje mojo ugodno oceno o njem, o njegovi resnicoljubnosti in pristnosti njegovih stikov, seveda z vsemi zadržki, ne da bi kakor koli želel vplivati na dokončno odločitev o beatifikaciji, ki je po zakonu pravica Cerkve.

1. Prva leta

Joachim Nguyễn Tân Văn se je rodil 15. marca 1928 v vasi Ngãm Giáo, v francoskem protektoratu Tonkin v Hanojski regiji v severnem Vietnamu. Družina, ki je bila zelo krščanska, je imela že dva otroka, Joachima Liêta in Anno Lê. Oče Joachim Triêt je bil krojač, mati Anna Mâu pa je gospodinjala in poleg tega delala še v rižarni ter kot babica pomagala porodnicam v vasi.

Zelo verni starši so si prizadevali za versko vzgojo otrok. Globoko verna mati je sina naučila, kako se pokriža, še preden je začel govoriti, njegove prve besede so bile Jezus, Marija in Jožef ... Že od malega je Văn pri molitvi rožnega venca občutil veliko veselje, kot da je Devica Marija ob njem in ga smehljaje zasipa s poljubi.

Vendar ta pobožni in prisrčni otrok ni bil brez napak. Njegova mati je povedala: »Gre za precej čudnega otroka. Rad se zabava, rad pa tudi nagaja. Je pa tudi zelo občutljiv; prav malo mu je treba, da začne jokati ... In ni ga prav lahko potolažiti.«

»Na srečo,« je dodala, »pa je nekaj, kar me zelo tolaži – kljub napakam, ki jih ima, takoj uboga in naredi vse tako, kot se mu reče, če to storimo s prijaznimi besedami.«

Tudi oče je rad razvajal svojega malega Văna. Vodil ga je na dolge sprehode po okolici, kjer sta občudovala cvetlice in sončne zahode. Da se otrok ne bi preveč utrudil, ga je dvignil na ramena in se z njim igral konja in jezdeca. Če pa se je začel kujati ali se mrščiti, je dobri očka takoj pokazal šibo.

Văn se je tega obdobja takole spominjal: »Sedem let sem preživel kot vrtnica pod toplimi spomladanskimi sončnimi žarki. Okoli mene je vladalo veselje, vse je oddajalo lepoto, še posebej v naši družini; in nikoli ne bom mogel opisati vse miline svojega otroštva in ljubezni staršev.«

Obe babici sta ga imeli radi, vendar vsaka na svoj način. Babica po očetovi strani je cenila predvsem njegov šarm, njegov veseli, prijazni, hudomušni značaj, zelo rada je slišala smeh svojega ljubega vnučka. Babici po materini strani pa je pri Vănu najbolj ugajala njegova čista, enostavna, krepostna duša. Kadar ga je videla, ga je izprašala. Če je znal odgovoriti na njena vprašanja, ga je nagradila, če pa ni znal, ga je podučila. Vsako srečanje s to modro babico je v Vănu vzbudilo še večjo ljubezen do Boga, kot je že žarela v njegovem srcu.

Starejša otroka, Joachim Liêt in Anna Lê, sta že hodila v šolo v vasi Ngăm Giáo in Văn bi se jima raje pridružil, kot pa ostajal sam doma in se dolgočasil,

medtem ko je nestrpno čakal, da se spet vidijo. Ko sta se vrnila, so si izmišljali bogoslužne igre in procesije – v Vietnamu so imeli procesije zelo radi! – z bobnanjem, petjem, molitvami rožnega venca, prošnjami ...

Te zelo nedolžne igre so v otrocih, še posebej pa v Vănu, razvijale čut resnične pobožnosti.

Ubogega Liêta je zadela velika preizkušnja: pri komaj trinajstih je precej hitro popolnoma oslepel. Vdan v usodo je pogumni deček hrabro sprejel svojo slepoto. Văn, ki je tako za igro izgubil ljubljenega brata, se je močno navezal na sestro Lê. Kamor je šel eden od njiju, je šel tudi drugi. Zvečer sta skupaj hodila na vrt trgati cvetlice za Devico Marijo. Văn se je tedaj odločil, da bo postal »cvetlica brez ploda, da bo svoj vonj vse življenje širil pred Marijinim prestolom«. Tako je sam zapisal v avtobiografiji.

2. Duhovni napredek

Navihani in trmasti Vän, za katerega je mamó malo skrbelo, se je v nekaj letih vendarle malce umiril, tako da je lahko rekla: »Bolj ko je rastel, bolj sem bila zadovoljna z njim.« Otrok se je trudil, da bi se poboljšal, in na sadove ni bilo treba dolgo čakati. Učinek milosti je postajal vsak dan bolj viden. »Zelo je še majhen,« je govorila njegova mamica, »vendar zelo odločen. V uredničenju dobrega noče nikomur ničesar prepustiti. Vse hoče storiti sam in sodelovati pri vsem, kar se dogaja v družini. Tako nikoli ne gre spat pred drugimi in nikoli ne vstane za njimi. Spat odhaja šele po večerni molitvi in od mene zahteva, naj ga zbudim pred jutranjo molitvijo.«

Poleg tega je rad molil rožni venec vsak dan. Zanj je bil to pogovor z Devico Marijo ... hvalil jo je, jo prosil za naklonjenost, za blagohoten pogled. Od nje je na zelo nedvoumen način pridobil milost, da ni nikoli zamudil cerkvenega obreda. Njegova mati je to začudeno ugotavljala, saj si zadeve ni znala razložiti. »Čudno,« je rekla, »Vän je tako navdušen nad igro, da se zaradi nje odpove tudi hrani! Ko pa se približa čas zvonjenja, ga vidim prihajati in vem, da se približuje trenutek molitve v cerkvi.«

Otrok je od Marije prejel tudi posebno milost, da nikoli ni izustil nespodobne besede.

Še posebej rad je imel svojega angela varuha. Mati mu je povedala, da je ta angel Božji odposlanec, ki ima nalogo, da ga varuje in zbira njegova dobra dela ter jih potem vsak večer ponudi Bogu.

Văn v Hanoju 8. septembra 1946, na dan, ko je dal zaobljubo.

Pater Boucher in Vãn v Hanoju 8. septembra 1946 med prvo začasno zaobljubo.

Văn in njegova mlajša sestra Anne-Marie Tê v Hanoju leta 1947. Oblečena je bila v črno, da bi bila podobna bratu. Kasneje se je pridružila redemptoristkam v Kanadi.

Kazalo

Predgovor	5
Uvod	9
1. Prva leta	11
2. Duhovni napredek	14
3. Bivanje pri teti Khanh	16
4. Prvo obhajilo in birma	18
5. Želja po duhovništvu	20
6. Šola v vasi Ngãm Giáo	21
7. V župnišču v Hũu Bangu	22
8. Žrtev ljubosumja	23
9. Župnikov služabnik	27
10. Huda nesreča. Sprejem in nega pri gospe Sau	29
11. Pobegi	31
12. Dva tedna dogodivščin	34
13. Vrnitev k družini	37
14. Užaloščen, tepen in oklevetan	39
15. V skušnjavi, da bi obupal. Vrnitev v Hũu Bang	41
16. Zaobljuba devištva. Boj za čistost	43
17. Malo semenišče v Lạng Sơnu	45
18. Župnišče v Quảng Uyênu	46
19. Od branja do pogovora s svetnico	48
20. Samostanski, ne duhovniški poklic	51

21. Čudovite sanje	52
22. Odhod iz Quảng Uyêna	54
23. Prošnje za sprejem k redemptoristom	56
24. Med otroki	58
25. Slovo od družine	59
26. Razočaranje in mučno čakanje	63
27. Končno v samostanu	67
28. Tudi v samostanu križi	69
29. »Odslej ti bo ime Marcel.«	71
30. Božja zaupnost	72
31. Videnje grešnega sveta	74
32. Neskončno usmiljenje	76
33. Noviciat	78
34. Redovniške zaobljube	79
35. V samostanu v Hanoju	80
36. V samostanu v Sajgonu in v Đà Lạtu	81
37. Vrnitev v Hanoj	82
38. Aretacija in zapor	83
39. Glavni hanojski zapor	84
40. Taborišče Mộc Châu	86
41. Taborišče v Yên Binhu	87
42. Epilog	88
Izbrana literatura o Marcelu Vănu	103
Vănovi prijatelji	107

Vănovi prijatelji

Društvo Les Amis de Van (Vănovi prijatelji) je priznано kot »zasebno združenje vernikov«. Po svojem mednarodnem poslanstvu sodeluje pri povezovanju cerkvenih skupnosti in izgradnji vesoljne Cerkve. Njegove glavne dejavnosti so:

- podpora semeniščnikom v Vietnamu,
- izdajanje življenjepisa o Vănu in njegovih pisnih del v več jezikih,
- priprava dokumentov za Vănovo beatifikacijo.

Postopek za beatifikacijo Văna, pričevalca za vero, se je začel 26. marca 1997 v škofiji Belley-Ars. Če želite pričevati, če ste se Vănu priporočali in bili uslišani, če imate informacije o njegovem življenju, lahko pišete na:

Les Amis de Van

3, place André Leroy, 49000 Angers, France

Tel.: 0033 635 32 97 41

E-mail: amis@amisdevan.org

Spletna stran: www.amisdevan.org